

ἄμα κοπέλα νόστιμη θὰ λάχῃ
 στὸ λαϊμό σου μὲ βιά νὰ κρεμαστῇ,
 ἄμα τῆς βαρεῖας νίκης τὸ στεφάνι
 ἀπ' τὸ στάδιο σοῦ νύῃ μακρινά,
 ἄμα κατόπι ἀπὸ χοροῦ τουφάνι
 ἢ νύχτα μὲ ξεφάντωσες περνᾷ.
 Μὰ μὲ θάρρος καὶ χάρη τὸ γνωστὸ
 στὴν ἄρπα σας παιγνίδι νάκλουθᾶτε,
 σ' ἓνα σκοπὸ ἀπ' τοὺς ἴδιους βαλτὸ
 χαρωπὰ πλανεμένοι νὰ τραβᾶτε,
 νὰ ἀπὸ σᾶς, γεροαφέντες, τί ζητοῦμε!
 Καὶ πὶὸ λίγο γι' αὐτὸ δὲ σᾶς τιμοῦμε.
 Δὲ μᾶς κάνουν παιδιὰ τὰ γερατιά,
 μᾶς βρίσκουν μόνο ἀληθινὰ παιδιὰ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

"Ε πὰ ἀρκετὰ μοῦ ρητορεύετε,
 καὶ καμιά πράξη δεῖχτε νὰ φανῇ.
 Ἐκεὶ ποὺ κοπλιμένα ἐδῶ τορνεύετε,
 μπορεῖ ὠφέλιμο κάτι νὰ γενῇ.
 Γιὰ ἔμπνευση τί βγαίνει νὰ μιλῆς,
 δὲ θὰ σοῦ ρθῇ ποτὲς ὅσο διστάξεις.
 Ἄμα τὸ θέλῃς νᾶσαι ποιητής,
 τὴν ποιήση πρέπει νὰ προστάξεις!
 Τὸ ξέρεις ἐδῶ τί θὰ χρειαστοῦμε,
 βαρεῖα πιότᾳ γυρεύουμε νὰ πιοῦμε.
 Ἔλα λοιπὸν καὶ φτιάστα μου γοργά!
 Ὅ, τι δὲ γίνῃ σήμερα, αὔριο εἶναι ἀργά.
 μέρα δὲν πάει οὔτε μιὰ κανεὶς νὰ χάσῃ,
 τὸ βολετὸ νὰ γίνῃ θαρρετὰ
 ἀπ' τὸ σβέρκο ἢ ἀπόφασίς τὸ πιάσῃ,
 ἔτσι κατόπι δὲν τὸ παραιτᾷ
 καὶ μπρὸς τραβᾷ, γιατί ἔχει βιάσῃ.
 Στοῦ τόπου μας—τὸ ξέρεις—τὶς σκηνὲς
 ὅ, τι μπορεῖ καθέννας δοκιμάζει,
 ὥστε τώρα ἂν μοῦ τρίψῃς μὴ σὲ νοιάζῃ
 σκηνογραφίες καὶ μηχανές.
 Φεγγάρι κ' ἥλιο ἐδῶ μεταχειρίσου,
 ἀσώτεψε τὰστέρια ὅσο μπορεῖς,
 βράχους, νερά, φωτιά στὴ διαθεσή σου
 καὶ ζῶα καὶ πουλιὰ θὰ βρῇς.
 Ἔτσι ἐδῶ στὴ στενὴ μας τὴ σκηνὴ
 τὴν πλάσῃ ὅλη δρασκέλα ὁμάδι
 καὶ πέρνα μὲ σπουδὴ στοχαστικὴ
 ἀπ' οὐρανὸ μέσ' ἀπ' τὴ γῆς στὸν Ἄδῃ!

(Μεταφραστικὴ δοκιμὴ) ΚΩΣΤ. ΚΑΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΛΗ ΦΩΤΙΣΗ!

Ἡ κατάστασι, λένε τώρα ὅλοι, Κυβέρνηση, Ἐπι-
 τελεῖα, Α-Ω καὶ λοιποὶ παράγοντες—καὶ καλὰ ποὺ
 τὰναγνώρισαν τέλος πάντων—εἶναι κρισιμώτατη καὶ
 σύντομα ἡ Κυβέρνηση θὰποφασίσῃ σοβαρὰ πράματα.
 Περιμένουμε λοιπὸν νὰ δοῦμε ὕστερ' ἀπὸ τόσα ξεγε-
 λάσματα, ποιὲς θάναί οἱ σοβαρὲς ἀποφάσεις κ' εὐχό-
 μαστε νὰ εἶναι τέτιες ὥστε ἡ φοδισμένη καὶ παραδαρ-
 μένη καρδιά τοῦ ἔθνους νάρθῃ στὸν τόπο τῆς νοιώ-
 θοντας πὼς μπήκαμε τέλος σὲ δρόμο ποὺ θάχουμε ἐλ-
 πίδες νὰ μᾶς βγάλῃ καὶ ποὺ θέμε.

Στὸ μεταξύ μπορούμε νὰ διατυπώσουμε ὁπέρα με-
 ρικὲς ἀπορίες πάνου σὲ ὅσα κατὰ τίς κυβερνητικὲς ἐφη-
 μερίδες σκέφτεται καὶ κηρύχνει καὶ προβάλλει καὶ ζη-
 τᾷ ἡ Κυβέρνηση, ὅσο διαπραγματεύεται μὲ τὴν Ἀν-
 τάντ. Τὸ κυβερνητικὸς ὅμως ποὺ λέμε γιὰ τίς ἐφημερί-
 δες μὴν τὸ πάρῃ κανεὶς πολὺ κυριολεκτικὰ, γιατί χρειά-
 ζεται μπουσουλὰς γιὰ τὴν ἐξακρίβωση, ποιὲς εἶναι σω-
 στὰ τέτιες καὶ ποιὲς ἐπιτελειακὲς, ποιὲς καὶ τὰ δύο,
 ποιὲς τῆς μισῆς Κυβέρνησης ἢ ἐνὸς κομματιοῦ καὶ ποιὲς
 τῆς ἄλλης μισῆς, καὶ ποιά μέρα εἶναι τὸ ἓνα καὶ ποιά
 τὸ ἄλλο. Μποροῦμε νὰ ποῦμε μόνο πὼς κείνη ποὺ ξεχω-
 ρίζει τώρα μὲ τὴν ἀρθρογραφίαν τῆς εἶναι ἡ «Ν. Ἡμέ-
 ρα», ποὺ δὲν εἶναι παράξενο νὰποτελῇ τριπλὴ συνεν-
 νόησι μὲ τὸ ἐπιτελεῖο καὶ μὲ τὸ Στράτο, γιατί ὁ Στρά-
 τος, καθὼς φαίνεται, παίζει, «τῶν οἰκῶν ἡμῶν ἐμπιμ-
 πραμένων», τραμπάλα μὲ τὸ Γούναρη. Ἀπ' ὅπου τέ-
 λος πάντων κι ἂν προέρχονται, κατὰ κείνα ποὺ δια-
 βάζουμε ἡ Κυβέρνηση, ἀφοῦ ἡ ἴδια πρότεινε νὰ βγοῦμε
 ἀπὸ τὴν οὐδετερότη μόνον μὲ τὸ Στόλο μας καὶ ἡ Ἀν-
 τάντ τὸ δέχτηκε, τώρα ζητᾷ, γιὰ νὰ κἀνῃ τὸ συμφω-
 νημένο, ἐγγύησι γιὰ τὴν ἀκερισύνη τοῦ Κράτους μας
 τοῦ σημεριοῦ, κ' ἐπειδὴ δὲν ἔλαβε ἀπάντησι ἢ ἔλαβε
 ἀρνητικὴ, βγαίνει καὶ καταγγέλλει—ὅλη ἡ Κυβέρνησι
 ἢ ἡ μιστὴ ἢ μόνον οἱ κηδεμόνες, δὲν τὸ ξέρουμε—πὼς οἱ
 Δυνάμεις τῆς Ἀντάντ μᾶς ἐκδιάζουν, πὼς μᾶς ὀχτρεύ-
 ονται κ' ἔχουν κακὰ σκέδια γιὰ τὴν ἀκερισύνη μας
 καὶ πὼς, ἂν πολεμήσουμε ὡς σύμμαχοί τους, κινδυ-
 νεύει ἡ ἀκερισύνη, γι αὐτὸ καὶ δὲ θὰ κουνήθοῦμε, ἂν
 δὲν μᾶς ἐξασφαλίσουν.

Πάνου σ' αὐτὰ ἐμεῖς ρωτᾷμε: Ἐχομε κηρυχτὴ καὶ
 μᾶς ἔχουν ἀναγνωρίσει ὅλοι γιὰ Κράτος οὐδέτερο σὺν
 τὴν Ἐλβετία, ὥστε, ἂν δὲν βγοῦμε ἀπ' τὴν οὐδετερό-
 τη, νάχουμε ἐξασφαλισμένη τὴν ἀκερισύνη, ποὺ φο-
 δοῦμαστε πὼς θὰ χάσουμε, ἂν βγοῦμε δίχως ἐξασφά-
 λις; Κι ἂν ἀνεξάρτητα ἀπ' τὸ βουργαρίκο κίνδυνον
 ἔχομε συμφέρον νὰ βγοῦμε, μὰ ἢ Ἀντάντ δὲ μᾶς
 ἐξασφαλίζει, γιατί σκέφτεται ἴσως παραχωρήσεις σὲ
 βάρος μας, μήπως ἐμεῖς βγαίνοντας μαζί της κη-
 ρύχνουμε μ' αὐτὸ ἐτι παραδεχόμεστε νὰ κἀνουμε τίς
 παραχωρήσεις; Καὶ ἂν μὴ βγαίνοντας ἡ Βουργαρία
 ὑποθέσουμε πὼς μᾶς ἀφίνει, ὅταν βγοῦμ' ἐμεῖς, νὰ δια-
 θέσουμε πέρ' ἀπ' τὰ σύνορά μας τὸ στρατό μας καὶ

HEINE. — Ὡραίον εἶναι τὸ καλλιτέχνημα ὅταν τὸ θεῖον
 σκύβει φιλικὰ στὸ ἀνθρώπινο—ἢ Ἀρτεμι φιλεῖ τὸν Ἐνδυ-
 μίωνα. Μεγαλόπρεπον, ὅταν τὸ ἀνθρώπινο ὑψώνεται με-
 γαλοδύναμα στὸ θεῖον.—Ὁ Προμηθεὺς ἀψηφάει τὸ Δία, ὁ
 Ἀγαμέμνωνας θυσιάζει τὴν κόρη του. Ἡ χριστιανικὴ ἰδέα
 εἶναι ὠραία καὶ μεγαλόπρεπη.

μᾶς ἐπιτεθῇ ὕστερα πὺ θῆμαστε κουρασμένοι, θὰ τὴν ἀφήσῃ καὶ τότες ἡ Ἀντάντ νικήτρα νὰ κἀνῃ ὅ,τι θέλει; Ἄν πάλι δὲν ἐδῶγῃ, ἀλλὰ κ' ἐμεῖς δὲ δώσουμε βγαίνον-
τας στρατοὺ καὶ δὲν κουραστοῦμε, ἢ ἂν ἐδῶγῃ μαζὶ καὶ
πολεμήσουμε κ' εἰ δυὸ μας καὶ κουραστοῦμε, γιὰ ποιὸ
λόγο θὰ χρειαστῇ νὰ κάνουμε παραχωρήσεις χωρὶς
ὑπόσχεσή μας προκαταβολικῇ, ἂν δὲν πρόκειται νὰ
μᾶς ἐξαναγκάσῃ ἡ Ἀντάντ ἢ ἴδια; Κι ἂν εἶν' ἀλήθεια
πὼς δὲ φανερώνῃ ἡ Ἀντάντ τὴ σκέψῃ της, γιὰ νὰ
μὴ χάσῃ οὗτ' ἐμᾶς οὔτε τὴ Βουλγαρία, καὶ θὰ γελάσῃ
στο τέλος ἔναν' ἀπ' τοὺς δυὸ, γιατί νὰ μὴν παραδε-
χτοῦμε ὅτι θὰ γελάσῃ τὴ Βουλγαρία; Κι ἂν δίνοντας
ὑπόσχεση κοφτὴ στὴ Βουλγαρία εἶναι νὰ γελάσῃ
ἐμᾶς, δηλ. ἂν πρόκειται ἡ ἴδια ἢ Ἀντάντ νὰ μᾶς ἐξ-
αναγκάσῃ στὶς παραχωρήσεις, πὼς μπορούμε τότες νὰ
γλυτώσουμε ἀπὸ κείνο πὺ φοβούμεστε εἴτ' ἐδῶγουμε
εἴτε δὲν ἐδῶγουμε; Ἀφοῦ δὲν εἴμασθ' Ἑλβετία, θὰ τὸ
γλυτώσουμε μόνο ἂν πάῃ μὲ τὴν Ἀντάντ ἢ Βουλγα-
ρία, κ' ἐμεῖς μείνουμε οὐδέτεροι καὶ νικήσῃ ἢ Γερμα-
νία. Ἄν ἡ Ἀντάντ νικήσῃ καὶ τῷχει ἀπόφαση, δὲν τὸ
γλυτώνουμε. Ἡ μήπως ἐλπίζουμε ὅτι μὴ βγαίνοντας
ἐμεῖς, ἀφοῦ δὲ μᾶς ἐξασφαλίζουν, θὰ κρατήσουμε στήν
οὐδετερότη καὶ τοὺς τώρα οὐδέτερους, Ἰταλία, Ρου-
μανία καὶ Βουλγαρία, καὶ θὰ κάνουμε νὰ μὴ νικήσῃ ἡ
Ἀντάντ καὶ νὰ μὴν πάθῃ ἡ ἀκερισσύνη μας; Ἡ, ἔταν
βγῇ ἡ Ἰταλία μοναχὴ ἢ μὲ τὴ Ρουμανία, δὲ θὰ βγῇ
κ' ἡ Βουλγαρία; Κι αὐτὰ τὰ ἀπιθανώτατα ἂν μπορού-
σανε νὰ γίνουν καὶ εἶναι μαζὶ βέβαιο ὅτι νικῶντας ἡ
Γερμανία δὲ θὰ μᾶς ἀναγκάσῃ νὰ κάνουμε τίς ἴδιες ἢ
χειρότερες παραχωρήσεις, κι ἀκόμη, ἂν εἶναι βέβαιο
ὅτι δὲν ἔχει τάξῃ οὔτε θὰ τάξῃ ἡ Ἀντάντ τίς ἴδιες
παραχωρήσεις ἀπὸ μέρος μας καὶ μόνο σὲ οὐδέτερον
Βουλγαρία, πάλι δὲ θάταν ἀλογάριαστη ζημιὰ μας
ἔτσι νὰ κάνουμε πνίγοντας τὸ συμφέρον πὺ μᾶς σπρώ-
χνει σ' αὐτὴ τὴ συμμαχία, ἀφίνοντας μιὰ μοναδικὴ εὐ-
καιρία γιὰ νὰ πιτύχουμε σχεδὸν τελειωτικὴ ἐθνικὴ ἀπο-
κατάστασιν;

Μόνο ἂν ἀπολύτως τίποτε δὲν εἶχαμε νὰ κερδίσου-
με ἀπὸ τὴ σύμπραξιν μὲ τὴν Ἀντάντ, ἔπως ὑποστήριξ'
ἐχτές ἡ «Ν. Ἡμέρα», θὰ εἶχε λογικότητα τὸ νὰ θέ-
σουμε ἀπαραίτητο ἔρο νὰ μᾶς ἐγγυηθῶνε πρῶτα τὴν
ἀκερισσύνην τοῦ Κράτους, γιὰ νὰ σφύγουμε μὲ τὴν ἐγ-
γύσῃ ἕνα μελλοντικὸ πόλεμον ἐλληνοβουλγαρικὸ καὶ
νᾶχουμ' ἔτσι ἕνα κέρδος γιὰ τὴ σύμπραξίν μας. Καὶ
πάλι ὅμως θάταν τοῦτο λογικὸ, ἂν εἶναι βέβαιο πὼς δὲ
θὰ μᾶς ἀναγκάσῃ ἡ Ἀντάντ ἢ ἴδια σὲ παραχωρήσεις
ποῦ θὰ τάξῃ. Εἶναι ὅμως πιστευτὸ ὅτι δὲ θᾶχουμε κα-
νένα κέρδος ἀπ' τὴ σύμπραξιν; Ἐπειδὴ δὲ μᾶς παρου-
σιάζουν τὸν τούρκικον μπακλαβά μοιρασμένο σὸ ταψί,
αὐτὸ σημαίνει ὅτι θὰ μείνῃ ὁ μπακλαβάς ἀπεύραχτος
ἢ ὅτι μόνο ἐμεῖς δὲ θὰ γευτοῦμε; Μ' ἂν μοιρασθῇ,
κ' ἐμεῖς δὲ λάβουμε μέρος;

Μακάρι νὰ μᾶς δώσουν ὅχι μιὰ, μὰ χίλιες ἐγγυή-
σεις νὰ μὴ δώσουμε οὔτε πιθαμὴ γῆν στοὺς Βουλγα-
ρους. Εἴμαστε σύμφωνοι ὅλοι οἱ Ἕλληνες κι ὁ Βενιζέ-

λος πρῶτος. Μ' ἂν δὲ μᾶς δώσουν; Θὰ τὸ ζητᾶμε ὡς
ἔρο ἀπαραίτητο καὶ νὰ καθόμασθ' ἔτσι; Καὶ τὸ χει-
ρότερο, θὰ κηρύχνουμε κ' ἐχτρικὲς τίς Δυνάμεις πὺ
ζητᾶμε γιὰ συμμάχους καὶ τίς ἔχουμε προστάτες καὶ
μᾶς ἔχουνε σὸ χέρι; Εἴμαστε καλά;

Εὐχόμεστε καλὴ φώτισιν.

28.4.15

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΟΥ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

ΟΙ ΠΡΟΣΤΑΤΕΣ ΜΑΣ

Οἱ διπλωματικὲς ἐνέργειες πὺ βγήκαν σὸ φανερό
τὶς τελευταῖες μέρας δικαίωσαν, πιστεύω, ὅσες ὑποθέ-
σεις κάναμε στὰ δυὸ ἄρθρα πὺ δημοσιεύτηκαν στοὺς
ἀριθμοὺς 554 καὶ 559 τοῦ «Νουμά». Καὶ θαυμάζει κα-
νένας μὲ τὴν κακοπιστίαν τῶν βενιζελικῶν ἐφημερίδων
ἰδιαίτερα τῶν νεοθαφτισμένων πὺ ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ δια-
λαλοῦν πὼς τὸ νὰ παριστάνεται ἡ Ἀντάντ ἐκδυστάτης
τῆς Ἑλλάδας εἶναι συκοφαντία μὲ σκοπὸ νὰ ἐλαττώσῃ
τίς συμπάθειες τοῦ λαοῦ σ' αὐτὴν—ἀπ' τὴν ἄλλῃ ὅμως
μεριὰ βρίσκουν πὼς ἡ ἐξοδὸς μας ἀπ' τὴν οὐδετερότητα
εἶναι ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΑΡΚΗ «ὅφ' ἣν τελεῖ ἡ Ἑλλὰς
καὶ ἦτις μετὰ τὴν Ἀθήνην, τὴν Τένεδον, τὴν Σ. ἐξ-
ουον καὶ τὴν Σικδρον» πρόκειται ἦδη νὰ ἐκτελειωθῇ
καὶ εἰς τὴν Μυστινήν διὰ καταλήψεως καὶ ταύτης ὑπὸ
τοῦ ἀγγλογαλλικοῦ στόλου» (Ν. Ἑλλὰς τῆς 17 Ἀπρ.)
καὶ ἦτις ἦδη μέλλει νὰ ἐξηγῇ μέχρι χρησιμοποίη-
σεως ὑπὸ τῶν Συμμάχων τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τῶν
Μακεδονικῶν συγκεντρωτικῶν διὰ τὴν σχεδιαζομένην σερ-
βομακεδονοβουλγαρικὴν ἐπίθεσιν κατὰ τῆς Αὐστρίας, βογ-
θοτόντος καὶ τμήματος ἀγγλογαλλικοῦ στρατοῦ» (Ν.
Ἑλλὰς τῆς 24 Ἀπρ. φύλ. 586). Ἄν οἱ λέξεις δὲν ἔχουν
χάσει καμμιά σημασίαν καὶ ἂν ἡ καλὴ πίστις δὲν ἐξα-
φανίστηκε ὁλότελα ἀπ' τὸν τόπον αὐτὸν ἢ πολιτικὴ
ἐκείνη ἀνάγκη θὰ πᾶι πὼς εἴτε γιὰ νὰ μᾶς μεγαλώ-
σουν μὲ τὸ στανιδὸ (ὑπάρχουνε μωροὶ πὺ τὸ πιστεύου-
νε κι' αὐτό!) εἴτε γιὰ νὰ κάνουν τὴ δουλειὰ τους οἱ
Δυνάμεις τῆς Ἀντάντ βεβαίως μᾶς ἐκδιάζουν μὲ
παραθέσιν τῆς οὐδετερότητός μας ἂν δὲν
πολεμήσουμε μαζὺ τους, οἱ ἴδιες Δυνάμεις πὺ δὲν εὐ-
ρισκαν λέξεις νὰ ἐκφράσουν τὴν ἀγανάκτησίν τους ὅταν
ἡ Γερμανία ἐξασφαλίζοντας σὸ Βέλγιο τὴν ἀκε-
ραιότητά του ἂν δὲν παρουσιάζε ἀντίστασιν ἔπειτα κι'
ἀπ' αὐτὴ ἀκόμα τὴν ἀντίστασίν του στὴ Λιέγη (κοίτα
βελγικὴ γκρίζα βιβλίο ἐκδ. Librairie militaire Berger
Levrault νούμερο 20) σελ. 33 ἀκόλ. νούμε. 35 σελ. 67
καὶ ἰδίως νούμε. 60 καὶ 62 σελ. 97 καὶ 100 κ. ἀκόλ.),
ἢ ἴδια Ἀγγλία πὺ πῆρε τὴν παραβίασιν τοῦ Βελγίου
τόσο κατάκαρδα πὺ ἔκανε γι' αὐτὴ τὸν πόλεμον τῆς
Γερμανίας (!). Κ' ὕστερ' ἀπ' αὐτὰ μπορούν νὰ μιλοῦν
γιὰ φιλικὰ αἰσθήματα «πρὸς τὰς Προστάτιδας Δυνά-
μεις» (Ν. Ἑλλὰς τῆς 25 Ἀπρ. παρὰ Βενιζέλου «θὰ ἔχῃ
τὸ θάρρος») — νὰ τὴ χαϊρόμαστε τέτοια προστασία!